

Loven ud. Jeg troer, at denne Sag, selv om der kan være noget Overdrevent i, hvad der er skrevet om den, dog er af en saadan Bigtighed, at dette tilfulde begrundet den Tidssanvendelse og den Opmærksomhed, som Sagen er skjænket her i Rigsdagen. Hvis nu Sagen falder bort, uden at man faaer Loven, da vil det hos Flere blive opfattet saaledes, som om man derved har underkjendt alle de Betragtninger, der have gjort sig gjældende for en Forandring i dette Forhold, og det vilde jeg betragte som meget uheldigt. Lovens Udkommen vil derimod give den Anskuelse Medhold, at det er en alvorlig Sag, hvorom der her tales, og at den ogsaa bør behandles alvorligt fra Befolkningens og alle Bedkommendes Side, og det vil Loven, selv i den Skikkelse, den fik ved anden Behandling, sige ligeoverfor Befolkningen i Almindelighed; men derhos indeholder Loven ogsaa, hvad der er fremført af det ærede Medlem for Ddenise Amts 1ste Valgkreds (Koch), ikke ubetydelige Fremskridt og Fordele fra de hidtil bestaaende Bestemmelser. Naar nu begge Dese er Tilfældet, og Loven derhos bliver endelig vedtaget af Rigsdagen, saa gad jeg nok vide, om ikke samtlige disse Betragtninger skulde have saamegen Indflydelse paa den ærede Justitsminister, at han vilde erkjende, at selv om han personlig ikke sætter nogen videre Pris paa Loven, saa maa dog Regjeringen ligeoverfor disse Forhold og Betragtninger tage Sagen saaledes, at Bægtfaalen gaaer til den Side, at den siger: vi indstille Loven til Stadfæstelse. Jeg skal ikke komme ind paa Realiteten af de under Nr. 1, 2, 3 og 4 stillede Forslag, men jeg forudsætter, at uden Hensyn til, om de vedtages eller ikke, vil Regjeringen og ogsaa den nuværende høitærede Justitsminister komme til det Resultat at sige: jeg maa, uanset min personlige Betragtning af Loven, dog finde det i Regjeringens Interesse at indstille Loven til Vedtagelse.

Justitsministeren: Jeg havde ikke troet det nødvendigt for mig at gaae nærmere ind paa dette Spørgsmaal; men efter de Uttringer, der ere faldne fra et Par ærede Medlemmer, og navnlig efter den Uttring, som

mere udførlig faldt fra den ærede Rigsdagsmand, der nu havde Ordet, er det min Pligt at sige et Par Ord til. Den ærede sidste Taler har aldeles skarpt og nøie opfattet mine Ord, saaledes som jeg fremsatte dem, nemlig at Vedtagelsen af disse Forslag, om hvilke der nu handles, er Betingelsen for, at Regjeringen paa nogen Maade skal kunne interessere sig for Lovforslagets Fremme, og han har ganske Ret i, at jeg ikke paa dette Punkt fandt det passende at udtale mig om, hvorvidt jeg efter Overveelse med mine Colleger vilde ansee det for rigtigt at indstille et Lovforslag til Hs. Majestæts Stadfæstelse, som endeligt fra Rigsdagens Side maatte foreligge i den Form, hvori Folkethinget vedtog det ved anden Behandling. Jeg har ikke ønsket at udtale mig om dette Punkt, og jeg troer, at Thinget vil billige, at jeg ikke tager dette Spørgsmaal i saa bestemt Overveelse, førend Lovforslaget endelig foreligger; men det maa være mig tilladt til samme Tid at tilføie, at jeg, naar et Lovforslag skal indstilles til Sanction, ogsaa anseer det for et væsentligt Hensyn, der skal tages, om der virkelig derved opnaaes et væsentligt Gode, eller om maaskee et saadant Lovforslags Vedtagelse vilde indeholde en Skuffelse. Dette sidste Hensyn vilde blive et meget væsentligt Motiv ved den endelige Overveelse. Men jeg ansaae det for rigtigt at sige, hvad jeg sagde; thi deri ligger, mine Herrer, at jeg naturligvis vil gjøre, hvad jeg kan, i det andet Thing for at faae Lovforslaget bragt i en saadan Form, at jeg troer, at Loven virkelig med Nytte vil kunne udkomme. Jeg vil atter henstille til det ærede Thing, om der ikke efter hele denne Sags historiske Gang var nogen Grund for Regjeringen til at vente, at Lovforslaget, som det fremkom fra Justitsministeriet, vilde finde sin Billigelse her, og jeg skal henstille til ærede Medlemmer, om de, dersom de ikke have en uovervindelig Afsty for at benytte Løger som Eghsynsmænd, da ikke skulde ville medvirke til ligesaagodt nu strax at gjøre Ende paa denne Sag.

N. Andersen: Man har ondt ved at gjøre sig fortrolig med den Tanke, at Lov-